

gav sig til at skrabe med Fodspidsen mellem Portgulvets Brosten.

Per opfattede Anklagen i denne forlegne Tavshed. Men hvad der endnu under Samtalen med Eberhard havde været tilbage af Vrangvilje og Stridighed i hans Sind, smeltede hen overfor disse to unge Tvillingbrødre, der her traadte ham imøde som det endnu ukunstlede Udtryk for Barndomshjemmets Uskyld og lykkelige Enfold. Trods deres halvt bondeagtige Udseende — ja netop paa Grund af det — maatte han kæmpe med Lysten til at tage deres Hoveder mellem sine Hænder og kysse dem.

Men med al sin Trang til Fortrolighed vidste han ikke noget at sige dem. Og de paa deres Side stod uhjælpe ligt fremmede overfor ham og følte sig trykket af hans Selskab.

Saa tog han dem endnu engang i Haanden, gjorde en Bemærkning om Travlheden i Anledning af en forestaaende Rejse og sagde Farvel.

Men da han sad i Vognen, overvældedes han helt af sine Følelser. I Stedet for straks at køre til Stationen, saa han kunde være tilbage paa „Skovbakken“ til Middag, som han havde lovet Jakobe, kørte han hjem til Hotellet. Han var kommen i Vildrede med sig selv, og Jakobe kunde i dette Tilfælde ikke hjælpe ham.

Hjemme paa Hotellet bragte Portneren ham et Visitkort. Per læste: C. F. Bjerregrav, fhv. Ingeniøroberst.

„Har den Herre været her?“

„Ja, det er vel en Timestid siden. Han skrev vist noget bag paa.“

Per vendte Kortet. Der stod: „En gammel Veteran ønsker Dem Held og Lykke til Deres patriotiske Kamp.“

Han blev staaende med Kortet i Haanden og smilede svagt. Skønt han selv forlængst havde glemt den overmodige Profeti, han i sin Tid havde udslynget, følte han i sin opløste og halvt fortvivlede Sindstilstand denne Hilsen næsten som en overnaturlig Haandsrækning, en fornyet Bekræftelse paa sin dæmoniske Pagt med Lykken.

„Kan du huske,“ sagde han om Aftenen til Jakobe, „at du og Ivan bebrejdede mig min Optræden hos Max Bernhardt, navnlig mit Forhold til Oberst Bjerregrav, og det paa en Maade, som —.“

„Nu vil vi ikke igen tale om det,“ afbrød hun ham urolig.